

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *ταραχευτός <ταραχεύω.

Ὁ μὴ ὑποστάς ταραχήν, σύγχυσιν, ἤσυχος: Δὲ μ' ἀφί-
νεις πάλι ἐοὺ ἀδαράχευτο!

ἀτάραχος ἐπιθ. λόγ. σύνηθ. ἀνατάραχος ΜΜαλακάσ.
Ἄσφ. 83 ἀντάραχο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ὁ μὴ ταρασσόμενος, ὁ μὴ θορυβούμενος, ἤρεμος, γαλήνιος ἐνθ' ἀν.: Ἀτάραχη ζωή-θάλασσα. Ἀτάραχος ὕπνος. Ἄκουσε τὴν κατηγορία - τὴν καταδίκη του ἀτάραχος. Ἐγὼ τοῦ μιλάω κί αὐτὸς μένει ἀτάραχος λόγ. σύνηθ. Ἦταν ἀτάραχη καλοκαιρινή βραδεία Πολυλ. 69. || Φρ. Ἀμαχο τζ' ἀντάραχο (ἐπὶ φιλησύχου ἀνθρώπου) Τσακων. || Ποιήμ.

Κοιμᾶται ἡ λίμνη ἀτάραχη και 'ς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκρη ἀκούεται γλυκὰ γλυκὰ λίγος ἀφρός νὰ παίξῃ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,46.

Ὁ βράχος μένει ἀτάραχος, ὀρθός, ξεσκεπασμένος
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,144. Συνών. ἀτάραχος 2.

ἀτάραχτα ἐπίρρ. ἔνιαχ. ἀτάραγα Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀτάραχα, ὁ ἴδ.

ἀτάραχος ἐπιθ. σύνηθ. και Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀτάραχους βόρ. ἰδιώμ. ἀτάραχος Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Σουδεν.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ.— Αἴφιαλ. Μαζώχτρ. 26 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73 ΣΣκίτη Τρόπ. 76.— Λεξ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ. ἀτάραγος Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀτάραος Πελοπν. (Λακων.) ἀτάραος Θεσσ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *ταραχτός <τα-
ράζω.

1) Ὁ μὴ διαταραχθεὶς, ὁ μὴ ἀνακατευθεὶς, ἐπὶ ὑγῶν και ἕδαρῶν πραγμάτων σύνηθ. και Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτάραγο ἀβρολέμοιο-κρσι-λάδι κττ. Ἀτάραχα νερά σύνηθ. Ἀτάραχο γάλα Κρήτ. Φαγείν ἀτάραγον Οἶν. Νερόν ἀτάραγον Τραπ. Ἀτάραχο ἔγω τ' ἀβρο τῆς σούπας Χίος. Συνών. ἄδαρτος 2, ἀκοισιχάλιστος 1. β) Ὁ μὴ ἀναμεμειγμένος μετ' ἄλλων Πόντ. (Χαλδ.): Ἐτάραξαν τὰ βουτούρ'τα κ' ἐφέκαν ὀλίγον ἀτάραγον. Ὁβὰ ἀτάραγα. γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ, νὰ ἀνακινηθῇ, ἐπὶ βαρέως ἀσθενοῦντος Θεσσ. (Ζαγόρ.): Κεῖτιτ' ἀτάραους. δ) Μεταφ. πλήρης ἀγαθῶν Ἦπ.: Ἄσμ.

Κί ἄφηκα κόρη ἀνύπαντρη, παιδί 'ς τὴ σαρμανίτσα
κί ἄφηκα σπίτι ἀτάραγο μὲ δοῦλες μὲ δουλεῦτρες.

2) Ἦσυχος, ἤρεμος, γαλήνιος πολλαχ.: Καθότανε 'ς τὸ σπίτι του ἀτάραχος Λακων. Νὰ μείνης ἀτάραγος, ὅταν τ' ἀκούσης Κεφαλλ. Θάλασσα ἀτάραγη κί ἀκνμάτιστη Αἴφιαλ. ἐνθ' ἀν. Τῆς λίμνης τ' ἀτάραγα νερά ΣΣκίτης ἐνθ' ἀν. || Φρ. Κοιμήθηκε τὸν ἀτάραχο (ἐνν. ὕπνο, ἀπέθανε) Λεξ. Δημητρ. Ἐκοιμήθη τὸν ἀτάραχον (συνών. τῇ προηγουμένη) Κύπρ. || Ποιήμ.

Σὰ λιθοσῶρι ὁ χρυσαετὸς ἀτάραγος κί ὀλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταίρι του μέσ' τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀτάραχος.

ἄταρος ἐπιθ. Κρήτ.(Χαν.)Πελοπν.(Ἀνδρίτσ.Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μαζαίικ. Μεσσ. Οἶν.)— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ οὖσ. ταρός.

1) Πρώωρος, ἀτελής Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βούρ-
βουρ. Μεσσ.): Τὸ παιδί ἐγεννήθη ἄταρο. Ἀρκαδ. ἄταρο ἀβρο (τὸ μὴ τελείως πεπηγμένον κέλυφος ἔχον) Ἀρκαδ. Μεσσ. ἄταρο ψωμί (τὸ μὴ ἐπαρκῶς ψηθὲν) Βούρβουρ. 2) Ὁ

ἀκαίρως γενόμενος Κρήτ. (Χαν.): Πολλὰ ἄταρο τῶκαμε.

3) Ἀνήλικος Πελοπν. Μεσσ.): Εἶναι ἄταρο παιδί ἀκόμα.

β) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Ἀνδρουῖς.): Τὸ ἀρνὶ εἶναι ἄτα-
ρο, δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. 4) Πλαδαρὸς Πε-
λοπν. (Μαζαίικ.): ἄταρο κρέας-τυρί. 5) Ὁ ἀσθενοῦς κρέ-
σεως Πελοπν. (Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ.): ἄτα-
ρος ἀνθρωπος Κορινθ. ἄταρο παιδί αὐτόθ. ἄταρη γενεὰ αὐ-
τόθ. || Φρ. ἄταρος κάβουρας (ἐπὶ τοῦ καχεκτικοῦ) Ἀνδρουῖς.

6) Ἀναίσθητος Λεξ. Δημητρ.: Ἐμεινε-κοιμᾶται ἄταρος.

ἀταρούλλης ἐπιθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Οὐδ. ἀτα-
ρούλλι Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἰποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄταρος διὰ τῆς καταλ. -οῦλλης.

1) Ὁ ὀλίγον τι ἀσθενοῦς χαρακτήρος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

2) Οὐδ. τὸ ὀλίγον τι πλαδαρὸν Πελοπν.(Μαζαίικ.): Εἶναι
ἀταρούλλα τὰ κρέατα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

ἀτάσταλος ἐπιθ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτάσταλος.

ἄτακτος, ἀκατάστατος: Ἀτάσταλα παιδιά.

ἄταχτα ἐπίρρ. κοιν. και Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

1) Οὐχὶ τακτικῶς σύνηθ.: Τὸν βλέπουμε ἄταχτα. 2)

Ἀτάκτως, ἀκόσμως κοιν. και Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): Ζῆ-τρῶει
-κάνει τοῖς δουλειές του ἄταχτα κοιν. Κάμνει ἄταχτα (κάμνει
ἀταξίες) Εὔβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀπά-
ταχτα.

ἀταχτία ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀταχτίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

Ἐλλειψις τάξεως. Συνών. ἀταξία 1, ἀταχτισού-
νη, ἀταχτωσία.

ἀταχτοποιήτα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταχτοποιήτης.

Χωρὶς τάξιν, ἀκατάστατα: Ἐχω ἀταχτοποιήτα.

ἀταχτοποιήτος ἐπιθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *ταχτοποιητός <τα-
χτοποιῶ.

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος: Ἐχω τὸ σπίτι μου
ἀταχτοποιήτο. Οἱ δουλειές μου ἔμειναν ἀταχτοποιήτες. Πρά-
ματα ἀταχτοποιήτα.

ἄταχτος ἐπιθ. κοιν. και Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄταχτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄταχτος.

1) Ὁ ἄνευ τάξεως, ἀνώματος, ἐπὶ προσώπων και πραγ-
μάτων κοιν. και Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. κ.ά.) Τσακων.:
Αὐτὸς εἶναι ἄταχτος 'ς τοῖς δουλειές του - 'ς τοῖς ἐπισκέψεις του
- 'ς τὸ ντύσιμό του - 'ς τὸ φαεῖ του κττ. Ὁ πυρετός - ὁ σφυγμός
τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἄταχτος. Γένεια - μαλλιά - μουστάκια ἄταχτα
(μὴ εὐτρεπισμένα). Κατάστιχα ἄταχτα. ἄταχτος καιρός.
ἄταχτο δρομολόγιο κοιν. 2) Ὁ ἀτακτῶν, ζωηρός, ἀνή-
συχος κοιν. και Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): ἄταχτος μαθη-
τής. ἄταχτο παιδί κοιν. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀσυμμάξευ-
τος 3. 3) Ἀκοσμος, ἀτρεπῆς σύνηθ.: Λόγια ἄταχτα.
Αὐτὰ ποῦ κάνεις εἶναι ἄταχτα.

ἀταχτισύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀταχτισύνᾱ Πόντ. (Κερασ.)
ἀταχτισύνε Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀταχτισύνη. Πβ. Γεωργηλ.
Θανατ. Ρόδ. στ. 400 (ἔκδ. Wagner σ. 44).

Ἀταξία 1, ὁ ἴδ.

ἀταχτῶ λόγ. σύνηθ. ἀταχτοῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀταχτῶ.

